

Не може недоля мене пригнобити,
Я маю дорогу второвану й гожу;
Дорога ця: жити — страждати — творити,
І так я роблю, більш зробити не можу.

Кохання колишнього світлі години,
Посвітачі в саяві зірниць заяснілі;
Тепер же значніші є справи в людини,
Великі й печальні, мов сонце на схилі.

Годинник життя наставляють ці справи
І дух, наче жайвір, з них в просторінь пряне.
Дай поміч ти жайвору, боже мій правий,-
Хай весело злине, хай високо стане.

Я краще скажу: як життя пригасає,
Угору душа, наче ластівка, мчиться.
Дай поміч тій пташці, що в світло безкрає
Втопила свої звеселілі очиці.

1845

Перекладач: Микола Бажан